

Prakse jasnovidcká a zvědná.

Přáním snad každého, kdo přistupuje k hermetické praxi, je probuditi schopnost, dřímající více nebo méně v každém člověku, *smysl jasnovidcký*, a zřítí přímo, či v zrcadlech, nebo konati pokusy zvědné.

Jasnovidnost ve všech jejích projevech rozdělili jsme na tři díly:

- I. *zření přirozených vztahů věcí*, t. j. zření magické,
- II. *vidění věcí, závislých na svobodné vůli člověka*, t. j. vidění psychurgické,
- III. *zjevení věcí, které jsou ustanoveny božstvím*, t. j. zjevení mystické a theurgické.

Rituály, vybudované na tomto roztrfídění, se v praxi plně osvědčily.

Zření magické vychází ze zjištění, že člověk, který chce poznati běh věcí za hranicí svojí úrovně, musí použítí sil, které jsou za touto úrovní a které mu činí známým to, co by sám nemohl nikdy poznati. Proto se při něm používá:

1. *Démonů* (satanim a šedim nižších stupňů), žijících mimo podmínky lidské a kteří nejsou podmíněni prostorem a časem v lidském smyslu. Používá se k tomu krve, dýmu a zaklínání. Je to nejnižší odvětví jasnovidcké praxe magické a je vysloveně *černou magií*. Ještě za našich dnů používá se v Tibetu, Mongolsku a v severní Africe, kde žáci magie oživují lidské mrtvoly za účelem zvědným pomocí larev a nejnižších démonů. Toto odvětví zavrhujeme.

2. *Elementálů*, a sice elementálů *ohně a vzduchu*. Tito elementálové jsou skoro tak dokonalí jako člověk, jsou k člověku přátelští, znají dobře taje přírody i osudy lidí. *Osud člověka znají pouze na základě jeho dřívějších činů*. Elementály *vody a země* vzdělaný magik téměř neuzívá, protože jsou povětšinou člověku nepřátelští, až na několik jedinců a znají také z tajů přírody jen velmi málo. Jejich vědomosti se řídí dle jejich vývojových stupňů a proto *elementálové vody a země často klamou*. Pro dobrého magika jsou ve směru jasnovidckém tyto dvě třídy elementálů téměř bezcenné, používá jich hlavně černá magie ve spojení se sexuelními rity.

3. Sdělení, která se obdrží od *vyšších duchů* na základě delších magických příprav a recitování Jmen Boha.

4. *Vysokých inteligencí* za použití velikých a slavných obřadů, hraničících s obřady theurgickými. Příprava k této praxi vychází z čistého života, konání dobrých skutků, obětí, nošení zvláštních talismanů a vykuřování vzácnými vůněmi.

Prakse *vidění psychurgického* vychází ze dvou předpokladů:

1. *na vnitřního člověka může působiti jen to, co je téže povahy jako člověk sám*,
2. *šíře jasnovidnosti se zakládá na vnitřní vyvinutosti člověka*.

Veliká důležitost těchto dvou předpokladů se objevuje především při používání prostředků *extatických* a při vykládání *Tarotu*.

Psychurg používá:

1. *umění působiti jasnovidné sny*,
2. *prostředků narkotických*. Sem patří používání slavných elixírů, z nichž je nejznámější elixír, užívaný Arabi, k poznání smrti člověka a průvodních okolností smrti dotyčného člověka,
3. *prostředků magnetických a hypnotických*, včetně psychurgických *zrcadel*. Podmínkou účinnosti psychurgických zrcadel jest fluorescence, případně fosforescence materiálu zrcadel,
4. *prostředků extatických*, z nichž nejdůležitější jsou ty, které působí bezprostředně na intelekt,
5. *dotazování se mrtvých* bez použití vlastní nekromancie. Výsledku se dosahuje postem, modlitbami, vůněmi, zvláštními světly a prodléváním u hrobu zemřelého v noční době,
6. *nekromancie vlastní*, obřadné. Staří Egypťané ovládali velmi dobře tuto disciplínu, jak to dosvědčuje Egypťany používaný nekromantický obřad *otevření úst mumie*.

Zjevení mystické a theurgické se zakládá na skutečnosti, že věci ustanovené Bohem jsou známy jedině Bohu (zjevení mystické) a jeho nejbližším prostředníkům (zjevení theurgické), takže tato ustanovení mohou býtí zjevena pouze přímým *zásahe* *vůle Boží*.

K dosažení zjevení mystického je nutno především opíratí se o *články víry*, mimo všech ostatních předpokladů praktické mystiky. *Vrcholem je dosažení stavu prorockého za plné a vybičované činnosti smyslů vědomí*. Aby bylo dosaženo zjevení theurgického, používá se zvláštních nástrojů a obřadů, o kterých literatura nepřináší žádných dokladů.

Jak vidno, je disciplína praktického hermetismu, zabývající se jasnovidností, velice obsáhlá. Její uskutečnění a ovládnutí vyžaduje doby mnoha let.

Lidská duše dle učení kabbaly.

Dne 5. března roku 1887 pronesl německý badatel, hrabě Leiningen, v *Psychologické společnosti* v Mnichově přednášku, ve které se zabýval problémem lidské duše podle učení kabaly. Tato přednáška je ve svém obsahu to nejlepší, co je nám v tomto směru známo. Přednáška byla otištěna v německé revue *Sfinx*, odkud ji vynikající francouzský hermetik Barlet přeložil do francouzštiny (*L'âme d'après la qabalah*) a dr. Encausse otiskl ve své knize o kabale. Odkazujeme každého, kdo má zájem o názory kabbaly na lidskou duši na otisk přednášky Leiningenovy. V našem pojednání chceme doplnit výklad Leiningenův o tři prvky, kterými se v přednášce nezabýval, a sice o:

1. vznik lidské duše obou pohlaví,
2. zákon metempsychózy, znovuvtělování GILGÚL,
3. těhotenství duší, IBBŮR.

Je všeobecně známo, že deset sefirotů tvoří ve svém souhrnu ideálního, t. j. nebeského člověka, *Adama Kadmona*, který je světem příčin, *olam aciluth*. Tvoří tak *Ilán*, kabbalistický strom, který se ve svém schématu dělí na tři třídy, představující atributy boží vždy z jiného hlediska, avšak tyto tři třídy tvoří nedělitelnou troj jednotu.

Tři první sefiroty jsou povahy intelektuální, vyjadřují absolutní totožnost bytí a myšlení. Tři další sefiroty jsou morální povahy, na jedné straně stotožňují Boha s dobrem a moudrostí, na druhé straně ukazují, že krása, t. j. sefira *Tiphereth* pramení z dobra. Nazývají se proto přívlastky morálními, jinak světem citu v nejvznešenějším smyslu slova. Poslední sefiroty ukazují, že Bůh je absolutní silou, nejvyšším základem, a že tento základ, sefira *Jesod*, je současně plodícím prvkem všeho bytujícího. Tyto tři poslední sefiroty vytvářejí svět přírody, lépe řečeno podstatnost, bytnost a princip přírody.

Jak přecházejí tyto tři trojice v nejvyšší trojici a Jednotu, vysvětluje kniha *Zóhar*, traktát *Berešith*, fol. 51a, následovně:

»Kdo chce nabýti názoru o nejvyšší jednotě, nechť pozoruje plamen, který vychází z uhelného žáru nebo hořící lampy; nejdříve vidí *dvoje* světlo, jedno jasně bílé a druhé modré nebo černé; bílé světlo je nahoře a rozšiřuje se v přímé linii, modré nebo černé světlo je dole a zdá se být podstavcem bílého světla. Obě světla jsou spolu tak těsně spojena, že tvoří jediný plamen. Podstavec modrého nebo černého světla je zase spojen s hořící látkou, nacházející se pod ním. Bílé světlo nikdy nemění barvu, zůstává vždy bílé. Ve světle, které je pod ním, můžeme ale pozorovat více odstínů. Mimoto se podstavec, spodní světlo, šíří dvěma protilehlými směry: nahoře je spojeno se světlem bílým a dole s hořící látkou. Avšak tato hořící látka se stále více stravuje a spodní světlo vystupuje vždy ke světlu hořenímu. A tak vše přechází v Jednotu.«

Tato alegorie se nachází v *Zóharu* ještě jednou, a sice v traktátu *Pequda*, aby pomocí této alegorie byla vysvětlena lidská duše, která tvoří také trojici.

Trojice má tři členy, z nichž jeden tvoří těžiště. Tři těžiště tří trojic sefirotů tvoří tak zvaný *Sloup Středu*. Těžištěm první trojice intelektuálních sefirotů je sefira *Kether*, Nejvyšší Koruna. Těžištěm druhé trojice je sefira *Tiphereth*, Krása, těžištěm poslední trojice je sefira *Malkuth*, Říše. Co je to Koruna? Koruna je jednička, absolutní *podstata*. Co je krása? Krása je nejvyšším výrazem morálního života a morální dokonalosti. Je emanací rozumu a milosti, bez nichž by bylo vše, co bytuje, temnou nocí, je to tedy *ideál*. Co je Říše? Je to hromadná činnost všech sefirotů, přítomnost boží ve všem stvořeném.

Tato tři těžiště tvoří sloup středu, který je opět trojicí, a sice: absolutnem či podstatou, ideálem či myšlením a silou či životem, t. j. soustředěním bytí a ideje v objektu.

Koruně zůstává vždy její jméno, je vždy Dlouhým Obličejem, Starým Dnů, Starým, jehož jméno budiž pochváleno. Krása se ale stává králem, Říše matkou, královnou. Porovnáme-li krásu se Sluncem, jsme nuceni porovnat Říši s Lunou, neboť Říše přijímá světlo svítící z místa vyššího, které je bezprostředně nad ní, což znamená, že hmotné bytí je toliko odleskem *Tipherethu*, vyšší krásy. Tímto způsobem dokazují kabalisté jasně a logicky existenci a troj jednotu lidské duše, jasný důkaz, který chybí v pojednání hraběte Leiningena.

Zóhar, traktát *Idra Suta*, praví: Říše, královna. je matkou všeho a vše, co bytuje na zemi, ssaje na jejích prsou a je prostřednictvím jejím požehnáno. Nazývá se proto *Malkuth*, Říše, královna, také CHAVAH (*Eva*), matka lidství. Král a královna tvoří dohromady pár, jehož úkolem je předávat světu vždy novou milost. Spojením tohoto páru je pokračováno v díle stvoření a jeho udržování. Oboustranná láska tohoto páru, která jej nutí k této činnosti, projevuje se dvojitým způsobem a plodí proto plody dvojího druhu. Přichází-li totiž láska shora, t. j. od krále, z *Tipherethu*, ku královně, *Malkuthu*, a z té do celého světa, chce se bytí a život po svém východu z hlubin světa idejí vždy více a více ve všech předmětech rozšířit. *Tak vzniká duše mužská.*

Přichází-li láska ze zdola, od královny ku králi, to jest od uskutečnění k ideálu, aby přivedla do klína Starého Dnů vše to, co má nárok na zpětný pochod, *vzniká duše ženská*.

Zóhar, traktát *Vajikra* (fol. 7a, 10b) vykládá vznik dvou pohlaví následovně: Nejčistší podstata duše má svůj kořen v rozumu, v *nejvyšším rozumu*, kde se postavy tvoří od sebe začínají odlišovat, kterýžto rozum jest *všeobecnou duší* (*Adam Protoplast*). Má-li býti podstatou mužské duše, prochází principem *milosti*, t. j. principem *výboje*, sefirou *Chesed*. Má-li se státi podstatou ženské duše, prochází principem *spravedlnosti*, t. j. principem *soustředění*; sefirou *Pachad*.

Jak vidíme, podstata duše ženské i mužské je tatáž. Obě duše jsou si morálními principy rovné, liší se toliko *směrem* těchto morálních principů. Na těchto směrech jsou založeny *rozdílné* duchovní schopnosti obou pohlaví.

Do světa, v němž žije po průchodu těmito principy, je duše přenesena spojením Krále a Královny, *Tipherethu a Malkuthu*, které plodí duši podobně jako muž a žena plodí hmotné tělo. Tímto způsobem duše sestupuje. Vynechali jsme toliko *mystické kanály*, kterými se tento sestup děje.

Následujícím způsobem se duše vrací zpět: skončila-li svoji úlohu, je-li vyzbrojena všemi ctnostmi, vystupuje sama sebou, a sice láskou. Láska její i láska, kterou přijímá, rozlučuje ji a s ní vystupuje také poslední stupeň emanace Věčného Bytí, aby se sloučila opět s ideální podstatou ADAMA KADMONA. Král a královna se opět spojují, avšak jiným způsobem. Tak vzniká *Věčný Koloběh*, neboť život je čerpán ze zdola i se shora, takže se *obnovuje* pramen a stále plné moře rozprostírá svoje vody dále a dále. Sloučení duše s ideálním *Adamem Kadmonem* může nastat i v určité chvíli pozemské existence; v EXTASI, kdy král a královna se spojují z jiné příčiny a k jinému účelu.

Avšak *před tím*, než se král a královna spojí, aby byly vytvořeny obaly obklopující podstatu duše, nutné k jejímu *sestupu*, je každá duše podrobena soudu. Tehdy prochází *soukolím* velikých kol. Duše, pokrytá škvárou, nemůže vystoupiti ani dosáhnouti extáze, neboť toto soukolí by ji rozdrtilo.

Další otázkou, kterou neřešil Leiningen, je znovuvtělování, metempsychóza, putování duší, GILGÚL.

Teorie znovuvtělování je důsledkem učení o svobodné vůli člověka a o jeho předurčení, neboť *vyrovnává* tyto dva zdánlivé protiklady.

Svobodná vůle není ničím jiným, než schopností rozlišovat dobré a zlé. Užíváme-li správně této schopnosti, vymykáme se vlivu hvězd a ještě více, hvězdy jsou nuceny poslouchati nás. *Šimon ben Jochaj* říká, že kdyby do nás Bůh nevloužil dobré a zlé sklony, nemohli bychom míti zásluhu ani vinu. Morální stránka člověka, to jest idea dobra a zla, je formou již chápeme Absolutno, což se může dít toliko svobodnou vůlí.

Ale je předurčeno, že vše, co bytuje, musí se vrátiti do absolutní podstaty, z níž vyšlo. K dosažení tohoto cíle musí duše vyvinouti dokonalost, jejíž neporušitelný zárodek se nachází ve všem. Množstvím zkoušek musí vše dosáhnouti poznání sebe sama a svého původu. Nebyla-li tato podmínka splněna v tomto životě, počíná život druhý, třetí, čtvrtý atd., to jest, nastává nový stav, v němž záleží na svobodné vůli, chce-li člověk dosáhnout dokonalosti, která mu dříve chyběla. Toto vyhnanství (EXIL) přestává kdykoliv chceme, ale nic nás nezdržuje v tomto vyhnanství stále a stále pokračovat.

Znovuvtělování řídí se zákonem věčného pohybu, který jest životem. Tento zákon se projevuje přitažlivostí a odpudivostí. *Každá činnost je příčinou zpětné činnosti a zpětná činnost jest úměrná činnosti*. Souladná činnost vytváří jinou činnost harmonicky shodnou. Nesladěná činnost si vynucuje zpětné působení na pohled neuspořádané, avšak toto zpětné působení ve skutečnosti udržuje rovnováhu.

Je-li proti zlu užito opět zla, je ve zlu pokračováno, je-li užito proti zlu dobra, je zlo zlomeno. To jsou nezměnitelné zákony *Gilgúlu* kabbalistů, znovuvtělování.

Nauka o znovuvtělování byla také vyučována v kruzích prvních křesťanů, ale jak praví *Hieronymus* (Epistola ad Demetriadem), esoterně a tradičně. Další důkazy o tom přináší *Origenes* (Advers, Celsum 1, 3), který pokládá nauku o znovuvtělování za jediný prostředek, kterým lze vyložit určitá vyprávění z Bible. (Zápas *Jakoba a Esaua* před zrozením a vyprávění *Jeremiášovo*, když se nacházel ještě v těle matky). U *Origena* se nejedná o metempsychózu *Platonovu*, ale o nauku daleko vyšší.

Zbývá nám osvětlit ještě jeden bod, a sice těhotenství duší IBBÚR. Toto, tak zvané těhotenství studoval zvláště pečlivě veliký mystik kabaly, *Isák Lurja*. IBBÚR je prostředkem, kterým pomáhá milost Boží lidské slabosti, aby mohl člověk tuto slabost snáze překonávat a dosáhnout nebe. Nejsou-li dvě duše samy o sobě s dostatek schopné následovat předpisy zákona Božího, slučuje je Stvořitel v jednom životě a těle, aby se oboustranně doplňovaly.

Mnohdy potřebuje pomoc jen jedna z těchto duší, která pak dostává nutnou oporu od duše druhé, která má více síly. Tato druhá, silnější duše, se tím stává matkou slabší duše, nese ji ve svém klíně a sytí ji vlastní podstatou, jako *žena svůj plod*. Proto bylo toto dění nazváno *Ibbúr, těhotenství*.

Smysl IBBÚRU je velikým tajemstvím ctnosti, výkonnosti a života, velikým *arkanem mystiky*. Toto mystické arkanum je zákonem IBBÚRU: umění *udržovati* v rovnováze síly, aby bylo docíleno *vyrovnání* pohybu.

Přistoupí-li do těla místo duše pomocné duše zatížená, nastane posedlost, zvaná DIBBÚK. Jsou ještě další dva druhy IBBÚRU. První způsobuje zvláštní duše, *Nešama jetera* se čtyřmi anděly a těhotenství duše nastává v předvečer dne odpočinku, aby přestalo ukončením tohoto dne. Posledním druhem IBBÚRU je působení nevtělené duše na duši vtělenou a obráceně. Dva poslední druhy IBBÚRU jsou tajemstvím *kabbaly maasijot*, praktické kabaly a její mystiky. Tyto dva druhy IBBÚRU přivádějí božskou moc do služeb lidské vůle a aby toho člověk dosáhl, musí *vědět, chtít, odvážit se a MLČET*.

Magická koncentrace.

Umění koncentrační je velmi známé nejširším kruhům. Nelze mi tedy o něm říci nic nového. Popsat koncentrační stav může pouze školený odborný psycholog. Tím nejsem, a proto uvedu jen několik poznámek z hlediska umění magického, do něhož je koncentrace většinou hermetiků řazena jako část tak zvané magie mentální. Magie mentální je slovo, kterým před mnoha lety nazvali američtí okultisté, vyšší ze školy theosofické, psychurgii antických chrámů.

Existuje mnoho rozmanitých moderních příruček, jak se naučit koncentraci snadno a rychle. Obsahují dobrá zrnka, ale také mnoho plevele, tak jako všechny moderní knihy snažící se o přílišnou popularizaci. Zcela jinak hledí na koncentrační cvičení ku příkladu západní kabbala nebo východní joga. Kdyby bylo dbáno poznatků starých mistrů, nikdy by nemohlo docházet k podobným výstřelkům a čirému šilenství, které propaguje ku příkladu ve svém díle Staudenmaier. Troufalost moderních badatelů německých a amerických jde tak daleko, že propagují vyslovené šilenství jako magii, kterou diskreditují v očích všech rozumných a vážných lidí.

Začal jsem polemikou. Přejdeme k vlastnímu předmětu. Co je koncentrace. S. I. Hermes ve svých předválečných kurzech definuje koncentraci jako stav mysli, za kterého převládá jediná myšlenka. K tomu dodává, že za tohoto stavu mysli nutno vyloučit vše z vědomí, co by se netýkalo předmětu, na který jsme soustředěni.

Dále praví, že je ideálem ztotožnit se plně za tohoto stavu s předmětem soustředění. Definice tato je správná. Hermes však neříká dvě důležité věci: co je výsledkem koncentrace a jak předejít nebezpečí z ní plynoucímu.

Hledíme-li na koncentraci jako na část psychurgického výcviku, je jejím konečným cílem divotvorství, po anticku řečeno: thaumaturgie. Patří tedy koncentrace právem do psychurgie, neboť je uměním týkajícím se výlučně lidské psychy a vyvažuje její ovládnutí.

Avšak koncentrace jakožto stav sám o sobě, což výslovně podtrhuji, je společnou jak theurgii, tak i magii i alchymii. Tehdy je prostředníkem, kterým navazujeme pouto mezi lidskou psychou a silami mimolidskými. Nepatří proto jako stav duševní výlučně magii, do které jest někdy až příliš násilně vřazována.

Důležité jest uvědomit si, že koncentrace může být nebezpečnou. Ano, jest nebezpečnou ve všech jmenovaných disciplínách, není-li dbáno pečlivě přípravě těla i samotné psychy. Praktikové, jakými byli joginové a kabbalisté, nestanovili svoje předpisy bezúčelně. později to zdůvodním.

Jog předpisuje svému žáku, aby dbal denně pečlivě především:

1. *jamy*, tj. přisnosti, důslednosti,
2. *nijamy*, čistoty (mravní, fyzické),
3. *asany*, pozice,
4. *pranajamy*, dechu,
5. *pratjahary*, vnitřního zkoumání sama sebe.

Těchto pět předpisů se týká přípravy těla. Pak teprve přistupuje jog ku koncentraci jako k základu ovládnutí mysli, jež končí v *nirvikalpa samadhi*, ve spojení s Parabrahmem.

Když jsme procvičili cviky, jak jsou předepsány k nacvičení koncentrace v minulém ročníku Logosu, můžeme se pokusit o různé úkoly, jako ku příkladu je zastavení kyvadlových hodin soustředěním se na jejich představu klidu, či konat pokusy s různými předměty.

Zde nutno uvážit Staudenmaiera, jenž se mylně domníval, že má co činit s démony, avšak jeho výsledky byly uzpůsobeny naprostým ztotožněním se s dotyčným předmětem. Jsou to ve skutečnosti pouhé hračky, dobré k poznání, jak daleko jsme ovládli soustředění.

Hermetikové pěstují umění koncentrační tím, že se soustřeďují na různé znaky kabbalistické. Je to především znamení pentagramu vyryté na bílém mramoru a pozlacené. Pentagram je obrácen jedním hrotem nahoru.

Vztyčíme-li jeho dva hroty, překročíme vbrzku bránu *Olam ha ppiruth* – světa zla a vstoupíme do něho. Proto je soustředování na znaky nebezpečné, nejsme-li tělesně i duševně připraveni alespoň tak, jak předpisuje kabbala nebo jog a neznáme-li význam signatur. Dovolím si to dokázat na systému Kerningově. Známý český autor před lety počal propagovat tento systém. V prvních svých pracích tvrdí, že i hříšník může tento systém praktikovat a dosáhnout těchže výsledků jako bezhříšný, ovšem pomaleji. Je to však omyl. Předpisy jogu a kabbaly by byly potom zbytečné.

*Kerningovo první cvičení koncentrační se týká pratvaru hlásky – I. Kabbala nás poučuje, že tento pratvar je znakem elementálů vody. Dále pratvar hlásky A je znakem elementálů země. Kabbalistická i magická zkušenost nás však dále poučuje, že tyto dvě třídy šedimů, živlových elementálů, jsou člověku nepříznivé až do nejhoršího nepřátelství. Každý si jistě dovede představit nebezpečí, do kterého by se uvedl těmito koncentračními cviky předem tělesně i duševně neočištěný žák, lačný zjevů. Proto mnoho cvičících žáků, kteří neznají magického významu signatur a spoléhají pouze na propagátory podobných soustav, se domnívá, že dosáhli nevím jak záviděníhodných stavů a tím v uvedených příkladech jsou posednuti nejnižšími démony živlů. Pokračují-li pak dále a cvičí-li hlásky či dokonce skládají-li je ve slova neznajíce jejich záporných kvalit, řítí se střemhlav do náruče takových *masikim* a *ruchoth raoth*, v jejichž halucinačním víru se pohybují po léta bez naděje na vyvážnutí. Proto koncentrační cviky a znaky vyžadují bezpodmínečně vždy dodržení čistoty těla i duše a znalost signatur. Jedině tak poznáme nebezpečí a ubráníme se mu. Také soustředování na zdánlivě nevinné astrologické znaky planet může být nebezpečné v určitých dobách astrologicky zjištěných.*

Konstrukce magického zrcadla.

Většina zrcadel, kterých se užívá v hermetické praxi a kterým se říká běžně zrcadla magická, nejsou ve skutečnosti zrcadly magickými. Jsou to většinou zrcadla, sloužící praxi psychurgické, která se také často zaměňují s magií.

Zrcadlem magickým rozumíme nástroj, pomocí kterého lze způsobem optickým *vstoupiti ve styk se silami či bytostmi kosmogonickými*, které působí či obývají v kabalistickém světě *Jecirá*, sféře astrální.

Zrcadla tato používáme velmi často ve spojení s operacemi magie obřadné, proto jsou také většinou zhotovena za spolupůsobení obřadů. Rozeznáváme čtyři druhy těchto obřadných zrcadel, a sice:

1. zrcadlo živlové,
2. zrcadlo planetární,
3. zrcadlo zodiakální,
4. zrcadla astromagická.

Popíšeme krátce konstrukci zrcadla, kterého používáme v magii živelné a podle jehož popisu můžeme velmi lehko analogicky konstruovati zrcadla dalších tří druhů.

Za nejlepší tvar pokládám eliptický Randolphův o průměru 7×5 angl. palců. Vyhlobení bude parabolické se dvěma ohnisky, vzdálenými od sebe 118 mm. Hloubka ve středu je 33 mm. Dle těchto údajů zhotovíme odlitek z černé, tvrdé, nekroucí se massy o síle asi 8 mm, jehož okraj zbrousíme na vnější straně o 4 mm. Tento odlitek pozlatíme na *obou* stranách zlatou fólií.

Dále zhotovíme z massy červeně zbarvené jiný odlitek, jehož půdorys tvoří elipsu o těchže rozměrech jako u odlitku černého, ale jehož vyhloubení nebude parabolické, nýbrž *výsečí kružnice* o poloměru 93 mm. Zbrousíme jej na vnitřním okraji asi o 5 mm a taktéž pozlatíme na obou stranách, Upozorňujeme, že tento odlitek způsobuje tak zvanou sférickou korekci, a doporučujeme těm, kdož vlastní psychurgické zrcadlo Randolphovo s tekutou náplní neb sexuelním nábojem, aby použili zadní strany tohoto tvaru z vhodného materiálu, neboť se jím účinnost zrcadla zesílí na nejvyšší míru.

Do tohoto odlitku vložíme odlitek parabolický, vzniklou dutinu mezi oběma odlitky vyplníme tekutým a žlutě zbarveným parafínem promíseným popelem mandragory a blínu, okraje zatmelíme a pozlatíme.

Na parabolickou plochu, která je vlastní plochou zrcadla, nanese se slabou kondenzační vrstvu voskovou, kterou přetřeme několikrát touto rozpuštěnou směsí:

sírného květu	2 gr
bromu	3 gr
živočišného uhlí	3 gr
asfaltu	2 gr
sandaraky	2 gr
kopálu	1 gr
damary	1 gr
thridaxu	2 gr
magnetovce	1 gr
ferum reductum	1 gr

Celkem nanese se této směsi 18 gramů a po zaschnutí přelakujeme čistým kopálem, aby vznikla lesklá plocha.

Takto vzniklé zrcadlo posvětime dle obvyklého rituálu pro zrcadla a zhotovíme na ně vhodnou skříňku z olšového dřeva, kterou zevnitř rovněž pokryjeme zlatou fólií.

Nyní si opatříme za vhodných vlivů čtyři koule o průměru asi 32 mm, a sice:

první z pocínované mědi za vlivu měsíce od novu do první čtvrti a venuše v blížencích, vahách nebo vodnáři, druhou z pozlaceného železa za vlivu první čtvrti až úplňku a mars ve skopci, lvu neb střelci, třetí z postříbřeného olova od úplňku do poslední čtvrti a měsíce v býku, panně nebo kozorohu, čtvrtou z dutého skla naplněného rtutí za poslední čtvrti až nového měsíce a merkura v raku, štíru nebo rybách.

Na měděnou kouli odpovídající živlu *vzduch* vyryjeme za jmenovaných vlivů hebrejské písmeno He, na protilehlou stranu písmenu Alef, dále jméno Rafael, jeho znak a pečeť, obraz orla, jméno vládce Asmodel s pečeti, nakreslenou dle metody devíti komor.

Koule železná odpovídá živlu *ohně*, vyryjeme písmeno Vau a Nun, na protilehlou stranu Šin, dále jméno Michael, jeho znak a pečeť, obraz lva, jméno vládce Jehuel s jeho pečeti.

Olovená koule odpovídá živlu *země*, vyryjeme písmenu He, na protilehlou stranu Mem, jméno Uriel, jeho znak a pečeť, obraz vola, jméno vládce Ariel a jeho pečeť.

Skleněnou kouli naplněnou rtutí a značící živlu *voda* ozdobíme písmenou Vau, na protilehlou stranu Mem, dále jméno Gabriel, jeho znak a pečeť, obraz člověka, jméno vládce Tharsis, jeho pečeť. Další kabalistická jména, souvztažná se živly, jichž na koule použijeme, nalezneme v knize Sefer Raziel ha Malach.

Každá z těchto koulí se posvěti za velkého obřadu, jak jej pro živlu předpisuje Elifas Lévi a odpovídajícího dotyčnému živlu s použitím korespondujícího nástroje, hole, meče, kalicha nebo pantaklů a za vzývání dotyčných archandělů a připoutání dotyčných vládců.

Tyto koule se vloží do rohů skříňky a spojí mezi sebou čtyřmi osmnáctičládkovými řetízky, u nichž jest vždy jeden článek zinkový a druhý měděný. Každý z řetízků jest dlouhý 14 a půl cm. (Rozměry tyto nejsou libovolné.) Na každý z čládků se vyryje jedno z 72 jmen božích, odpovídajících vždy pěti stupňům zvířetníků, při čemž budiž dbáno *kladu* a *záporu*. Osmnáct jmen odpovídá vždy jedné roční době, to je jednomu živlu. Zhotovení těchto řetízků vyžaduje doby jednoho roku, ale v případě nutnosti lze použít pochodu měsíce zvířetníkovými znameními. Celek se zalije temně zeleně zbarveným šelakem.

Skříňka se zrcadlem se musí opatřit ještě jedním obalem ze dřeva lipového.

Zrcadlo takto zhotovené je syntézou živlových vlivů vůbec, jeho zhotovení vyžaduje doby jednoho roku, je účinným v optické magii několik let a předčí v praxi magické sebelépe zhotovené stránky živlů v magické knize.

Podobným způsobem zhotovují se zrcadla, která shrnují v sobě vlivy planetární, zodiakální neb astromagické, přičemž důtklivě upozorňují, aby nebylo k jednotlivému zrcadlu poutáno více vlivů než dvanáct.

Dovolují si zvláště upozornit na zrcadla astromagická, přičemž praxe, odpovídající hvězdě *Sirius*, kterou nazývali staří Egyptané *Sopdet*, dává nám výsledky velmi zvláštní. Avšak odvětví astromagické vyžaduje dle našeho úsudku podrobné znalosti moderní astrofyziky, jakož i znalosti kabaly egyptské, neboť kabala hebrejská přehlíží zúmyslně v mnohém směru tuto praxi. Proto lze jen vítat snahu Universalie o probuzení zájmu o tradici egyptskou.

Zrcadel zhotovených dle udaných rozměrů a ohniskové vzdálenosti používáme ve vzdálenosti asi 42 cm od očí, neboť *jen tehdy kryjí se ohniska elipsy s ohnisky parabol*, na čemž velmi často závisí zdar pokusu a což v praxi velmi často přehlízíme.

Při práci se zrcadly nepoužívám nikdy kuřidel, nýbrž lihového výtažku, který při pokusu rychle odpařuji, vyrobeného podle následujícího předpisu:

vinný líh 96 %	110 gr
sladovaného semene ind. konopí	20 gr
rulíkového plodu	10 gr
blínového semene	2 gr
vraního oka	3 gr
durmanového semene	1 gr
listí náprstníku	5 gr
potměchuti	10 gr
opia	5 gr
šafránu	5 gr
aromatické drogy signované živlem, planetou atd. dle účelu pokusu	20 gr

Směs se nechá stát 14 dnů v uzavřené láhvi, denně protřepe, nakonec vylisuje a profiltruje.

Ku konci chtěl bych říci několik slov na obranu optické magie. Často se tvrdí, že fenomen optické magie nelze dobře řídit v prostoru a čase. Pokus se silou či démonem, nesoucím kabalistické označení *Adaltiel*, přesvědčí nás, že lze prostor zvládnout velmi dobře, je-li jen dostatečně dbáno vlivů příslušných stupňů zvířetnickových znamení a signatur.

Obdobně je to i s časem, záleží jen na operátérových znalostech astrologie, zvláště astrologie hermetické a kabalistické, neboť pokus zdánlivě jednoduchý vyžaduje často užití složité kombinace astrálních sil různých stupňů.

Nezdar v optické magii je zaviněn často také tím, že operátor volí zrcadlo, které patří svojí působností do jiného odvětví hermetismu. Dle našeho přesvědčení a zkušeností nelze vyvolati kupříkladu zjevu theurgického zrcadlem magickým, které musí nezbytně býti zhotoveno na podkladě kosmogonických principů a souvztažností, kdežto zrcadlo theurgické je třeba zhotovit na podkladě principů theogonických, psychurgické androgonických, alchymické fysiogonických.

Tak kupříkladu použijeme-li k operaci magické krystalu, který má svého dymeje, nemůžeme od něho žádati díla, patřícího magii, jelikož dymej jest personifikací fysiogonickou.

Evokujeme-li přesto, jak by se zdálo se zdarem, a docílíme zjevu, není zjev tím, za co jej pokládáme, a praktický výsledek operace nebude žádný. Nutíme-li zjev přesto, aby učinil, co žádáme, a dosáhneme-li přece jakéhosi výsledku, není výsledek tento ničím jiným, než jakýmsi zdáním toho, co jsme zamýšleli, nebo pouhým klamem, neboť znásilňujeme přírodu a jsme dříve nebo později trestáni odrazem za tento omyl.

Proto doporučujeme důtklivě každému hermetiku, aby bedlivě studoval teorii čtyř kabalistických světů a speciálně, jak působí v nich kabalistický strom, Ilán, neboť jedině tímto studiem pochopíme síly těchto světů a zákony, jimiž se řídí a jejichž přestoupení jest trestáno dříve nebo později.

Opticky pracující magik pak pozná, proč a jak je nutno soustředit veškeré vlivy magické do devíti dutých zrcadel, proč a jak je nutno těchto *devíti* zrcadel použít hromadně při uskutečnění *Velikého díla magického*, jež hermetik největší kompetence, Elifás Lévi, dovolil si naznačit ve svém *Rituálu*, nejpraktičtější díle moderní doby, pouze několika slovy: „Uzavřete průlinu lampového sloupce a zdvojnásobte oheň zápalů, stane se pak něco neočekávaného a neslýchaného!“

Dodatek.

I. Soustředěním veškerých vlivů magických v devíti zrcadlech nerozumíme soustředění kvantitativní, jež je prakticky neproveditelné, nýbrž soustředění *kvalitativní*.

II. Vzdálenost ohnisek parabol, kterou udáváme, nesouhlasí se vzdáleností, kterou udává Randolph. Použili jsme vzdálenosti, kterou jsme po mnoha pokusech seznali jako nejvhodnější pro naši práci.

III. Dále nepopíráme velikých možností jediného zrcadla, konstruovaného tak, aby vyhovělo všem odvětvím praxe hermetické, zdůrazňujeme toliko, mluví-li se o zrcadle magickém, již sám název určuje jeho speciální konstrukci a užití.

IV. Tinkтуры, které používáme k odpařování, lze užít ve chvíli vyvolávání také vnitřně v několika kapkách.

Pak ale místo 110 gr vinného lihu použijeme 80 gr starého malaga a doplníme jen 30 gr lihu. Na místě drogy aromatické, kterou určuje specializace pokusu, použijeme stejného množství drogy *Jajé*.

Za vnitřní užití této tinkтуры nechceme nést žádné odpovědnosti, jelikož zde stává nebezpečí otravy, jakož i nebezpečí jiná.

Během posledních dvou let dostali jsme do ruky několik až dosud neznámých drog jihoamerických, na které jsme byli upozorněni malou notickou jistého italského toxikologa.

Jsou to drogy signatur theurgických, psychurgických i magických, jež ve svých účincích předčí daleko slavný mexický *peyotl* a *jajé*. Tak kupříkladu jedna z nich, nesoucí signaturu martovu, je-li užita v určitém poměru s drogou střelce, umožňuje operátéru okamžitý optický styk s bojovnými duchy marse a střelce a co je ještě zajímavější, dává operátéru nabýti na dobu několika hodin bojovných vlastností těchto duchů, a to tak velkou mírou, které nelze nikdy dosáhnout sebelepší a dokonalejší koncentrací a sebelepším posismem.

Těchto několik jihoamerických drog pokládáme za nejúčinnější drogy, jichž lze užít v optické praxi. Mají vesměs velké nevýhody, a sice způsobují velké oslabení paměti po pokusu na určitou dobu a silnou nervozitu, mimo toho lze si je velmi těžko opatřit a jsou drahé. Oslabení paměti snažíme se předejít při pokusu prostředky, plynoucími z praktické kabaly, s velmi slabým zdarem. Doufám však, že tyto pokusy během jednoho roku dokončíme a pak podám o účinku těchto drog v optické praxi hermetické podrobnou zprávu.

PRAKSE JASNOVIDECKÁ A ZVĚDNÁ (*Medium* roč. V., č. 1. 1940), LIDSKÁ DUŠE DLE UČENÍ KABBALY
(*Medium* roč. V., č. 1., přihlíženo k vydání v *Logos* 1/1994), MAGICKÁ KONCENTRACE (*Logos*
roč. V.), KONSTRUKCE MAGICKÉHO ZRCADLA (*Logos* roč. IV., přihlíženo k *Logos 1934-1940*
[Trigon, Praha 1995])

אבלם